

Yerim Senin Siyasetini!

Tilki Kitap®

www.tilkit kitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Nursu Nida Tanış

Sayfa Tasarım: Baran Ekber

Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Mayıs 2026

ISBN: 978-625-8579-83-3

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

YERİM SENİN SİYASETİNİ!

Alihan Erdoğan

İÇİNDEKİLER

Yazar Hakkında.....	7
Ön Söz.....	9
Yerim Senin Siyasetini! (Özet).....	11
Yerim Senin Siyasetini	13
Küçük Dev Adam ve Büyük Bela	42
İcat Çıkarma İcat Koy	47
Berber Avni	54
Beğenmezsen Haftaya Getir.....	61

YAZAR HAKKINDA

1958 yılında Kayseri'nin Sarıoğlan ilçesine bağlı Karaözü bel-desinde dünyaya geldi. İlk ve ortaöğrenimini Karaözü'de tamam-ladıktan sonra lise eğitimini Ankara Abidinpařa Endüstri Meslek Lisesinde bitirdi.

1970'li yılların hareketli siyasi ikliminde; Ankara Orta Öđretim Derneđi (ANOD) ve Yurtsever Devrimci Gençlik Derneđi (YDGD) saflarında öğrencilerin akademik, demokratik ve ekonomik mü-cadelelerine omuz verdi. Çalışma hayatı boyunca özel sektördeki sendikalaşma faaliyetlerinin içinde yer alarak iř yeri temsilciliği ve baştemsencilik görevlerini üstlendi.

Ankara'nın siyasi atmosferini öğrencilik yıllarından itibaren soluyan yazar; Barış Partisi Kayseri 1. sıra milletvekili adaylığının yanı sıra Karaözü ve Civarı Köyleri Sosyal Yardımlaşma ve Daya-nışma Derneđi, Karaözü Spor Kulübü ve Karaözü Gençlik Kulübü gibi sivil toplum kuruluşlarında kurucu başkanlık ve başkanlık görevlerinde bulundu.

Toplumsal mücadelesini ve gözlemlerini yazıya dökerek aktar-maya devam etmektedir.

ÖN SÖZ

Kitapta anlatılan tüm kesitler, Anadolu'nun o samimi, canlı ve hareketli atmosferini ne kadar da güzel yansıtıyor! Şefik Hoca'nın mücadelesi, Berber Avni'nin mutluluğu, boynuna astığı emektar fotoğraf makinesiyle Taksim Meydanı'nın betonuna yatıp hayatı sanatla harmanlayan Şipşak Şinasi'nin perspektifi, Devlüpsüz Kerim ile İcat Osman arasındaki o ezeli çekişme... Aslında tüm bu hikâyeler, o kadim geleneğin ve kalabalığın getirdiği bereketin birer yansıması.

Deli Veli ile Tekmenli Tevfik arasındaki o “denk olmayan” eşleşme, muhtemelen tüm meydanı kahkahaya boğarken bir yandan da izleyenlere “Ah be!” dedirten o trajikomik anları yaşatmıştır. Çünkü burada güreş; sadece bir güç gösterisi değil, aynı zamanda o düğünün en büyük eğlencesi ve tükenmez hikâye kaynağıdır.

“Siyaset; Ankara'nın mermer salonlarında değil, Kılıç Dağı'nın tozlu virajlarında başlar. Bu kitap; emekli ikramiyesini bir jeepe yatıran, babaannesinin babasından kalma 'akrabalık' genetiğine güvenen ve 'Donsuz kalırsın!' diyenlere inat, elindeki video kasetle tarih yazan Şefik Hoca'nın hikâyesidir.

Nazmi'nin şoförlüğünden, Karadeli'nin denetiminden ve Muhittin Bey'in makbuz barajından geçip gelen bu ses; aslında hepimizin içindeki o 'Belki bir mucize olur...' diyen umudun sesidir. Buyurun, Şefik Bey'in 5. sıradan meclise uzanan o 'dın dın' etmeyen, capcanlı ve gerçek öyküsüne..."

Denizkan ERDOĞAN

YERİM SENİN SİYASETİNİ! (ÖZET)

Emekli ikramiyesini bir jeepe yatan Şefik Bey, İç Anadolu'nun tozlu yollarından bağımsız milletvekili adayı olarak yola çıkar. Yukarı Vasil köyünde bir sandalyenin üzerine çıkıp "Fabrikalar kuracağım!" diye nutuk atarken, okul arkadaşı Karadeli'nin "Hangi parayla?" sorusuyla sarsılsa da yolundan dönmez.

Şefik Bey, meşhur "Erdoğan" sülalesinden olduğunu iddia ederek rotayı Çorum'a kırar. Yolda Nazmi'nin üzerine kuş pislemesini "vekillik müjdesi" sayacak kadar umut doludurlar. Nazmi'nin gazıyla, hanımının yastık altı altınlarını bile "Akrabalarım beni vekil yapacak!" diyerek seçim bütçesine katar.

Çorum'da Erdoğan Benzinliği'ni bulurlar. Sülalenin ağır topu Hasan, akrabalığı tescilleyince büyük bir yemek düzenlenir. Şefik Bey, bir düğün salonunda ceketini fırlatarak yaptığı o coşkulu konuşmayla sülaleyi ayağa kaldırır ve o mahşeri kalabalığın kayda alındığı kaseti "siyasi kozu" olarak cebine koyar.

Ankara'ya vardıklarında ise gerçeklerle yüzleşirler. Parti binasındaki Muhittin Bey, "Makbuz yoksa dosya işleme girmez!" deyince Şefik'in parası yetmez. Şehir Palas otelinin lobisinde

“Milyonun yoksa donsuz kalırsın!” uyarısıyla yıkılan Şefik'e bir darbe de Nazmi'den gelir; Nazmi gizlice kasabaya “Hoca yolda kaldı!” haberini uçurur.

Şefik, Nazmi'yi kovar ve emanet bir şoförle köye döner. Kasaba meydanında, Nazmi'nin gidişini “Boyu kısaydı, direksiyonda görünmüyordu; kaza yapacaktık!” diyerek halka anlatır.

Ancak 20 Şubat'ta listeler açıklandığında kimsenin beklemediğı bir mucize gerçekleşir: **Şefik Erdoğan**'ın adı 5. sıradan okunur! Kaset işe yaramış, sülale gücü makbuz barajını yıkıp geçmiştir. Şefik, haset dolu bakışlarla kahveyi terk edenlerin arkasından gözyaşları içinde mırıldanır:

“Yerim senin siyasetini demiştin ya Nazmi... Bak, siyaset hasetleri yedi!”

YERİM SENİN SİYASETİNİ

Şefik Bey, kahvedekilerin “Boşa kürek çekiyor” mırıltılarını duymamazlıktan gelerek Nazmi'nin sürdüğü jeepe bir devlet başkanı edasıyla bindi. Nazmi, dün geceki “istifa” restinden sonra maaşına aldığı zammın verdiği keyifle vitesi beşe taktı.

— Hocam, dedi Nazmi dikiz aynasından sırtarak, — Bugün yakındaki Aşağı Vasıl'a gidiyoruz ama bak, orada cemaat sıkıdır. Öyle Kuşkonmaz'daki gibi “Her eve bir araba, her emekliye bir ev” dersen, adamı kovalarlar. Biraz daha ayağımız yere bassın.

Şefik Bey, arka koltukta sanki meclis kürsüsündeymiş gibi doğruldu:

— Nazmi! Sen debriyajla frenin arasından konuşma. Siyaset umut dağıtma sanatıdır. Biz hayal satmıyoruz, vizyon sunuyoruz!

Aşağı Vasıl'a vardıklarında Şefik Bey, hemen bir kahvenin önünde durdurdu aracı. Sandalyenin üzerine çıkıp kravatını gevşetti:

— Ey Aşağı Vasıllılar! Bu öğretmen kardeşiniz size söz veriyor! Seçtiğim gün bu köyün tozlu yollarını asfalt değil, mermer döşeteceğim! Köyün ortasındaki çeşmeden su değil, meyve suyu akacak!

Kalabalığın arkasından bir ses yükseldi:

— Hocam, mermer kaygan olur, traktörler devrilir! Sen bize önce şu gübre fiyatlarından haber ver!

Şefik Bey istifini bozmadı:

— Gübre mi? Seçtiğim gün her ahıra bir kimya laboratuvarı kurduracağım, tezekten katma değer üreteceğiz!

Nazmi kenarda bıyık altından gülüyor, Şefik Bey'in dün Kuş-konmaz'da "9 bin kişi" dediği kalabalığın aslında 9 kişi olduğunu hatırlayıp iç çekiyordu. Tam o sırada Bangıl Rüstem'in kahvedeki "Bizim partiden aday olsaydı kazanırdı" lafı Şefik Bey'in kulağına bir yerden çalınmış olacak ki, konuşmasını şöyle bağladı:

— Bana partiyi soruyorlar! Ben partisizim! Ben sizin evladınız Şefik'im! Bağımsızım çünkü kimse bana "Şefik sus" diyemez!

Dönüş yolunda, jeep yine o ıssız tepelerden geçerken Nazmi aniden fren yaptı.

— Hocam, dedi, — Dün kuş pisledi diye döndük ama bugün içime doğdu, bu gidişle sandıktan sadece seninle benim oyum çıkacak. İkramiye gidiyor, jeep eskiyor. Gel bu sevdadan vazgeç, paranın kalanıyla bir tavuk çiftliği kuralım.

Şefik Bey, pencereyi açtı, dışarıdaki bozkıra baktı:

— Nazmi, kuş dün senin üzerine pisledi ama vizyon benim başıma kondu! Bas gaza, yarın Yukarı Vasıldayız. Orada en az 20 bin kişi bizi bekliyordur!

Nazmi içinden, "Hocam dün 9 bindi, bugün 20 bin... Nüfus sayım memuru olsan memleket bir haftada Çin'i geçer," diye geçirdi ama zammın hatırına vitesi küçültüp rampayı tırmanmaya başladı.

Şefik Bey, Nazmi'nin jeepin arkasından indirdiği gıcırdayan tahta sandalyenin üzerine, sanki fildişi bir kuleye çıkar gibi vakarla çıktı. Meydanda toplanan on beş yirmi kişi, güneşten kısılmış gözlerle bu kravatlı emekli öğretmene bakıyordu.

Şefik Bey, elini bir maestro gibi havaya kaldırdı:

— Ey Yukarı Vasıllılar! Bakıyorum da üzüm bağlarınız var, meyve bahçeleriniz var. Ama ne yapıyorsunuz? O mübarek meyveleri ağacın dibinde çürütüyorsunuz! Yazık değil mi bu milli servete?

Köylülerden biri fısıldadı:

— Mazot yok ki ilçeye götürelim Şefik Hocam...

Şefik Bey sesini daha da gürleştirerek devam etti:

— Ben seçilirim buraya öyle bir paketleme fabrikası kuracağım ki meyveleriniz dalından kopup doğrudan dünyaya uçacak! Yanına da koca bir soğuk hava deposu! Yazın kar, kışın nar yiyeceksiniz!

Meydanda cılız ama umutlu bir alkış koşturdu. Tam o sırada, kalabalığın en arkasında, kasketini kaşının üzerine kadar indirmiş bir adamın sesi alanda yankılandı:

— Mübarek devlet sanırsın! Neyle yapacaksın Şefik, hangi parayla? Memur ikramiyesiyle jeep alınca hazineyi de peşinden getirdin sanıyorsun herhalde?

Şefik Bey gözlerini kısıp aykırı sesin geldiği yöne baktı. Ses tanıdıktı. Hafızasının tozlu raflarını karıştırınca donup kaldı. Bu, Öğretmen Okulu'ndan dönem arkadaşı müfettiş emeklisi Karadeliydi!

Karadeli, kalabalığı yarararak en öne geldi:

— Şefik, şu millete doğruyu söyle. Müfettişlik yıllarımda senin müfredat dışı hayallerini az denetlemedim. Hangi bütçeyle kuruyorsun bu fabrikaları?

Şefik Bey, bir anlık şaşkınlığı üzerinden atıp siyasetçi kıvraklığına sığındı:

— Bakın arkadaşlar, bu konuşan benim kadim dostum Karadeli'dir! Müfettiştir, her şeyi kâğıt üstünde arar. Ama siyaset gönül işidir! Soruyor bana parayı nereden bulacaksın diye? Ondan kolay ne var! Birincisi; gerekirse satılacak bir şeyler bulur yine kaynak yaratırız! İkincisi; iktidarın başındaki benim uzaktan akrabam sayılır, iki telefonla desteği alırız. Üçüncüsü; bu bölgenin Almancısı çok! Onlardan bir fabrika parası toplasak Yukarı Vasıl'ı Paris yaparız!

Karadeli başını iki yana sallayıp acı bir tebessümle köylülere döndü:

— Vah benim güzel memleketim... Şefik, sen öğrenciyken de böyleydin. Ayakların yerden on santim yukarıda yürürdün. Müfettiş oldum seni düzelttim dedim, şimdi aday oldun yine havalardasın!

Şefik Bey tam cevap verecekti ki şoförü Nazmi, jeepin yanından seslendi:

— Hocam, jeepin mazotu bitiyor! Almancılar para göndermeden evvel şu petrole yetişelim, yoksa Karadeli'nin denetimine takılacağız!

Yukarı Vasıl'dan çıkmış, Kılıç Dağı'nın o dik virajlarını tırmanıyorlardı. Şefik Bey, Karadeli'nin "Ayağın yere basmıyor" lafına içerlemiş, camdan dışarıdaki bozkıra bakıp iç çekiyordu. Nazmi, dikiz aynasından hocasını süzdü:

— Hocam, dedi Nazmi, — Şu “iktidarın başındaki akrabam” meselesini Karadeli’ye iyi yutturdun da valla bir an ben bile inandım. Sahi, ne kadar bir yakınlık var? Şöyle bir alo desek de şu propaganda masraflarını hazineye mi devretsek?

Şefik Bey, sanki çok gizli bir devlet belgesini açıklıyormuş gibi Nazmi’ye doğru eğildi:

— Bak Nazmi, bu işler öyle “alo” demekle olmaz. Ama bağımız sağlamdır. Benim babaannemin babasının akrabasıymış Erdoğan sülalesi. O zamanlar büyük göç olmuş; sülalenin bir kısmı bizim köye yerleşmiş, bir kısmı da Çorum tarafına gitmiş. Biz de o Erdoğan sülalesindeniz sonuçta. Kök aynı kök, dal aynı dal!

Nazmi vitesi ikiye düşürürken kahkahayı bastı:

— Aman hocam! Senin akrabalık bağı, Kılıç Dağı’ndaki keçi yollarına dönmüş. Babaannemin babası diyorsun... O hesaba bakarsak, Nuh’un gemisindekilerle de kuzen çıkarız biz! Karadeli bunu duysa seni öğretmen okuluna değil, doğrudan tımarhaneye gönderirdi.

Şefik Bey bozuldu:

— Lan oğlum, akrabalık akrabalıktır! Kan çekmez mi sanıyorsunuz? Genetik bu, genetik! Bak bende de o hitabet gücü var, bende de o sülalenin kararlılığı var. Yarın Gazipaşa’ya vardığımızda “Ben Çorum kanadı Erdoğan sülalesinden Şefik’im” desem, köylü beni omuzlarında taşır.

Nazmi başını salladı:

— Hocam, köylü seni omuzlarında taşır mı bilmem ama bu jeep bizi oralara taşıyacak mı o şüpheli. Senin babaannemin

babasından kalan o genetik hitabet, mazot yerine geçmiyor maa-
lesef. Gel şu akrabalık işini sandık başına kadar fazla kurcalama;
yoksa Çorum'dan birileri çıkıp “Bizim böyle bir akrabamız yok”
diye tekzip yayınlarsa, siyasi hayatımız Kılıç Dağı'ndan aşağı
yuvarlanır!

Jeep, kasabanın meydanına toz bulutu içinde girdiğinde Nazmi
sözünü tutmuş, ağzını bıçak açmamıştı. Ama gözleri “Hocam, şim-
di gör cümbüşü” diyordu. Şefik Bey, ceketinin önünü ilikleyip içeri
daldı. Kahvedekiler, “Buyur vekilim!” diye sandalyeleri çekerken,
Şefik Bey gözüne Nadir Hoca'yı kestirdi.

— Sağ olun beyler, dedi Şefik Bey, — Şu Nadir Hoca sosyolo-
jiden anlar, onunla biraz memleket meselelerini istişare edelim.

Masaya oturdular. Nadir Hoca, Şefik'in gözlerinin içine bakıp;
“Eee Şefik, kazanma şansın nedir? Nedir sahadaki nabız?” diye
sorunca, Nazmi hemen arkadan Şefik'in “ruhunu şenlendirecek”
o meşhur desteği attı:

— Hocam ne nabız? Yukarı Vasıl'da Şefik hocam sandalyeye
çıktı, yer yerinden oynadı! On binlerce insan değil belki ama
ruhu on binlere bedel bir kalabalık vardı. Alkıştan Yukarı Vasıl'ın
kuşları ürktü valla!

Şefik Bey aldığı gazla Nadir Hoca'ya döndü:

— Gördüğün gibi hocam, ilgi büyük! Yollarda insanlar baş-
parmaklarını yukarı kaldırıyor, jeepin arkasından “Vekilim!”
diye bağıryorlar. Halk değişim istiyor, halk akrabasını sandıkta
görmek istiyor!

Tam o sırada, yan masada tek başına dertleşen, gözleri buğu-
lanmış Rafet, kafasını zorla kaldırıp masaya vurdu: